

ренція, зловживання монополізмом, невиконання договірних зобов'язань тощо.

Сучасні злочини господарської спрямованості відрізняються різноманітністю, високоінтелектуальним характером, швидкою адаптацією злочинців до нових форм та методів фінансово-господарської діяльності та опануванням нових банківських, податкових і митних технологій, що супроводжуються при здійсненні господарських операцій. Сучасні злочини у сфері господарювання стають більш масштабними та складними з точки зору виявлення. Тому важливим для забезпечення прав та законних економічних інтересів особи, суспільства і держави від злочинних посягань в процесі господарської діяльності є розробка сучасних заходів протидії та попередження, які були б адекватними проявам, формам і методам здійснення злочинної господарської діяльності. Реалізація таких заходів позитивно відобразиться на результатах функціонування економічних систем різних рівнів.

Література

1. Білоус В. Т. Координація боротьби з економічною злочинністю : [монографія] / В.Т. Білоус. — Ірпінь : Академія державної податкової служби України, 2002. — 449 с.
2. Долженков О. Ф. Особливості гарантування економічної безпеки підприємницької діяльності в ринкових умовах / О.Ф. Долженков, Ж.О. Жуковська, О.М. Головченко. — Одеса, 2007. — 207 с.
3. Кравчук С. Й. Економічна злочинність в Україні / С. Й. Кравчук. — К. : Кондор, 2009. — 282 с.

Бугакова В. О.,

*студентка 2 курсу соціально-правового факультету,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

СУЧАСНИЙ СТАН УКРАЇНСЬКОГО ЕКСПОРТУ

Зовнішньоекономічна діяльність є досить важливою складовою господарства нашої країни. А одним з найголовніших аспектів зовнішньоекономічної діяльності України, починаючи з моменту проголошення незалежності, стало формування нового торговельного режиму з подальшою його інтеграцією у світове господарство. Тому питання експорту вітчизняних товарів є нагальним, адже в

сучасних умовах розвитку народного господарства на ринкових засадах потрібні нові можливості для отримання валюти.

Експортний потенціал України визначається обсягами товарів і послуг, які можуть бути вироблені в економічній та соціальній сферах і реалізовані на світовому ринку з максимальною користю для країни. Україна завжди мала досить значний експортний потенціал.

Формування експортного потенціалу є важливою умовою входження країни в світогосподарський простір. Ефективність даних процесів визначається конкурентоспроможністю національної економіки, нарощуванням обсягів експорту та стимулювання національних виробників. Експортна діяльність є суттєвим чинником оздоровлення умов життя в країні, а впровадження інновацій, наукомісткого виробництва, що має визначати сучасний розвиток країни, забезпечується завдяки формуванню сприятливої експортної спеціалізації. Для того щоб Україна стала рівноправним членом міжнародних економічних відносин, необхідно реалізовувати заходи, спрямовані на підвищення конкурентоспроможності національних підприємств на світовому ринку. Реалізація цього завдання об'єктивно вимагає проведення комплексних досліджень і визначає масштаби аналізу та розробок, які спрямовані на удосконалення механізму державної підтримки українських підприємств і забезпечення їхньої конкурентоспроможності на світовому ринку. Разом з тим, недосконалість наявних методів оцінки товарної та географічної структури експорту знижує результативність заходів зовнішньоторговельної політики країни [1].

Основними проблемами сучасного розвитку українського експорту, на вирішенні яких повинні бути сконцентровані зусилля Уряду, є наступні: сировинний характер значної частини експорту; відсутність чітко визначеної політики структурних змін в матеріально-технічній базі виробництва та технологіях галузей економіки; незначна частка продукції з високою часткою доданої вартості у структурі українського експорту; відсутність правових основ запровадження фінансових механізмів державної підтримки розвитку експорту; недостатній рівень інвестування в модернізацію експортоорієнтованих виробництв та гостра нестача новітніх технологій; застаріла транспортна інфраструктура, що не відповідає сучасним вимогам ефективного транскордонного сполучення; поширення в життя практики обмежувальних та протекціоніст-

ських заходів з боку окремих країн та провідних транснаціональних корпорацій; наявність диспропорцій у двосторонній торгівлі з основними партнерами; високі ризики фінансових втрат при проведенні експортних операцій; не вигідні умови кредитування експорту (високі відсоткові ставки та короткі строки наданих кредитів); здійснення розрахунків з експортних операцій через офшорні компанії та ухилення від податків.

Аналізуючи структуру експорту України в інші країни, можна стверджувати, що вона характеризується великою часткою сировини та продукції низького рівня переробки (ця частка становить близько 60 % від усього експорту). Найбільше Україна експортує чорних металів та виробів з них (40 %), а частка продукції машинобудування в структурі експорту становить близько 11 %. Лівова частка в структурі експорту Донецької області припадає на сировину і матеріали — 91 %. Частка машин і устаткування в експорті товарів складає лише 7 %. Зберігається також надмірна залежність економіки регіону від зовнішніх постачань енергоносіїв, стратегічної сировини і матеріалів. Все це свідчить про те, що структуру експортного товарообігу України потрібно удосконалювати шляхом розширення товарної пропозиції конкурентоспроможної на світовому ринку продукції [2].

Стимулювання розвитку експорту у зазначених напрямках може відбуватися двома основними шляхами — через формування сприятливого макроекономічного клімату та створення спеціальних стимулів до експорту, а саме:

- підтримання конкурентоспроможного реального курсу валюти, що формує адекватні цінові стимули, та вжиття заходів щодо компенсації можливого негативного впливу зміцнення національної валюти на експорт;
- полегшення доступу до імпорتنих складових, необхідних для експортного виробництва через усунення/зниження імпорتنих тарифів;
- створення системи відшкодування імпортного мита або розвиток вільних експортних зон;
- поліпшення інфраструктурної (дороги, порти, електропостачання) та соціальної бази (кваліфікована робоча сила), надання інформаційно-консультативних послуг, сприяння виставково-ярмарковій діяльності національних фірм за кордоном, субсидування науково-дослідних робіт [3].

Література

1. Розвиток експортного потенціалу України в сучасних світогосподарських процесах [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/ape/2010_7/APE-2010-07/19-26.pdf.
2. Ефективність зовнішньоекономічної діяльності підприємств [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://masters.donntu.edu.ua/2003/fem/garkusha/diss/index.htm>.
3. Експортна політика України: проблеми та шляхи покращення [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/prvse/2010_4/13.pdf.

Шахворост А. О.,

*студент 2-го курсу Інституту прокуратури та слідства,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

«БЛАКИТНА» ЕКОНОМІКА ТА ОКЕАНИ

Ринкова конкуренція — безумовно позитивне та необхідне явище. Проте, коли споживачі вже не в змозі відрізнити одного виробника від іншого, коли зникають суттєві відмінності між товарами, що пропонуються на ринку, приходить час для зміни стратегій компаній, що намагаються бути лідерами.

Для виграшу у конкурентів вже недостатньо створення доповнень до продукту чи часткових його вдосконалень. Необхідні рішення іншого рівня — зміна стратегічних підходів.

Останніми роками економістами активно обговорюється так звана «Стратегія блакитного океану». Розглянемо її основну суть.

Пропонується розділити весь ринковий простір на 2 «океани» — червоний та блакитний. «Червоний океан» символізує галузі, які вже сьогодні відомі, яким притаманна активна конкурентна боротьба. На цих ринках є багато виробників, стратегії яких спрямовані на «переманювання» споживачів від конкурентів і завоюванні їх прихильності.

«Блакитний океан» — галузі, які фактично ще не існують. Це приваблива «територія», яку потрібно створити. Тобто, тут немає конкуренції, а компанія в блакитному океані намагається створити інноваційні цінності. Цим інноваціям притаманне поєднання новизни, практичності та низьких витрат.

«Блакитний океан» — це вільна ніша, яку компанія самотужки створює. Необхідність цієї ніші пов'язана з незадоволенням або